

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Citroën Commerce GmbH

Pârât: Zentralvereinigung des Kraftfahrzeuggewerbes zur Aufrechterhaltung lauterer Wettbewerbs eV (ZLW)

Dispozitivul

Articolul 3 din Directiva 98/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 1998 privind protecția consumatorului prin indicarea prețurilor produselor oferite consumatorilor, coroborat cu articolul 1 și cu articolul 2 litera (a) din aceasta, trebuie interpretat în sensul că cheltuielile aferente transportului unui autovehicul de la producător la vânzător, care sunt suportate de consumator, trebuie să fie incluse în prețul de vânzare a acestui vehicul, indicat într-un anunț publicitar făcut de un comerciant, atunci când, având în vedere toate caracteristicile acestui anunț publicitar, el reprezintă, în percepția consumatorului, o ofertă privind vehiculul menționat. Este de competența instanței de trimitere să verifice dacă toate aceste elemente sunt reunite.

⁽¹⁾ JO C 462, 22.12.2014.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 29 iunie 2016 (cerere de decizie preliminară formulată de Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg – Germania) – Procedură penală împotriva lui Piotr Kossowski

(Cauza C-486/14) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară — Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen — Articolul 54 și articolul 55 alineatul (1) litera (a) — Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene — Articolul 50 — Principiul ne bis in idem — Admisibilitatea urmăririi penale a unui inculpat într-un stat membru după închiderea procedurii penale începute împotriva sa de parchet într-un alt stat membru fără urmărire penală aprofundată — Absența unei aprecieri asupra fondului cauzei)

(2016/C 335/08)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg

Partea din procedura penală principală

Piotr Kossowski

Cu participarea: Generalstaatsanwaltschaft Hamburg

Dispozitivul

Principiul ne bis in idem enunțat la articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnată la Schengen (Luxembourg) la 19 iunie 1990, citit în lumina articolului 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie să fie interpretat în sensul că o decizie a parchetului de încetare în mod definitiv a urmăririi penale, sub rezerva redeschiderii sau a anulării sale, fără să fi fost aplicate pedepse, nu poate fi calificată drept decizie definitivă în sensul acestor articole dacă din motivarea acestei decizii rezultă că procedura penală respectivă a fost închisă fără ca o urmărire penală aprofundată să fi fost efectuată, absența audierii victimei și a unui eventual martor reprezentând un indiciu al lipsei unei astfel de urmăriri aprofundate.

⁽¹⁾ JO C 16, 19.1.2015.